

Giới thiệu Nữ Phụ Cảm Thấy Rất Khó Bức!

Truyện Nữ Phụ Cảm Thấy Rất Khó Bức! của tác giả Gà Rôti thuộc thể loại ngôn tình hiện đại. Nữ phụ trời sinh Từ Hoan sau n lần thất tình đã từ bỏ tâm tư, cam tâm làm vật hi sinh vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên được vì một lần say rượu mà bị nam chính lôi lên giường thọc thọc, thọc ra cả một bể bi.

Nữ phụ bé nhỏ khóc không ra nước mắt: "Nữ chính đại nhân à, sao còn chưa đến rước chồng mình về nhà vậy???"

Nữ chính đại nhân đang rất cố gắng từ chối cho ý kiến: "..."

Nam phụ tiên sinh cười cười từ chối cho ý kiến: "..."

Nữ phụ be bé 2 vì quá tập trung gỡ ma trảo của nam phụ tiên sinh phúc hắc, không thể cho ý kiến: "..."

Nam chính đại nhân một tay ẵm con, một bên ôm vợ, cười cười cho ý kiến: "Đúng vậy, về nhanh một chút, còn sinh cho cục cưng một đứa em gái nữa chứ!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Cảm Thấy Rất Khó Bức!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Anh xin lỗi nhưng... anh đã yêu người khác rồi, mà anh chỉ có thể người đó thôi." Từ Hoan nhớ lại mối tình đầu của mình mà thở dài. Trên đời này có những người sinh ra đã là nữ chính, tựa như cô gái tên Hạ Lam đó vậy. Tóc dài đen nhánh, ánh mắt sáng người, giọng nói dễ nghe như tiếng chim én khẽ kêu đầu xuân, còn cô à? Tóc cháy ngả vàng, cặp mắt thâm quầng, giọng nói chỉ cần thấp một chút sẽ có thể sóng vai với các anh em cùng công ti rồi.

Dù bản thân đã ngộ ra được chân lý từ tận lúc cấp ba nhưng thật sự mà nói, đã qua năm năm rồi nhưng cô vẫn còn đáng lắm. Rõ ràng chúng sinh đều bình đẳng, có sao lại có những người sinh ra đã đặc biệt hơn kẻ khác? Cô tặc lưỡi, lại nốc thêm một cốc rượu.

"Thanh niên, mày uống này giờ cũng ngót nghén năm cốc rồi, dừng được rồi đấy." Tịnh An ở cạnh cô, rất mang tính thần gà mẹ mà thúc thúc đẩy đẩy cô đừng uống nữa.

"Ồ." Cô chỉ đủ sức ờ một tiếng, rồi ánh mắt lại liếc về phía Tống Phi phía bên kia phòng cùng Hạ Lam. Xứng đôi biết bao nhiêu, cô bĩu môi rồi lại uống.

"Tao biết mày vẫn còn thích tên Tống Phi đó nhưng tao nói thật đấy, một là mày ngừng uống, hai là tao đá mày về thẳng nhà." Tịnh An kéo tay cô xuống, ngăn trở môi cô tiếp tục tiếp xúc với phát minh tuyệt vời nhất giành cho loài người, hay ít nhất là một kẻ say nhĩ vậy.

"Không mà, để tao uống..." Cô gạt tay Tịnh An ra, nhúu mày lại nhúu mày.

Tịnh An nhúu hai bên mày hoàn hảo muốn dính vào với nhau, năng nghiêng răng kéo kết nhìn con ma men lẫn con ma tình đang nằm oài lên bàn mà uống như điên kia. "Được thôi, tao cứ để mày uống đấy, ngày mai đừng có vác cái bụng bự của một thằng ất ơ nào đấy rồi về khóc với tao!"

"Hừ, được tao cũng mừng, ha ha ha..." Cô nắc lên mấy nắc rồi lại cười ngẩn ngơ nhìn Tịnh An thật sự đứng lên mà đi đâu mất. Con nhỏ đi đâu vậy? Cô vô thức đứng lên đuổi theo. Đừng giận chứ... mày giận rồi tao theo ai về?? Cô ngả nghiêng rồi lại cốc đầu mình mấy lần, cô kéo lê đôi chân è oạt trong một đôi cao gót 7 phân cô sức đuổi theo bóng hình màu xanh bé nhỏ đang xa dần.

Tịnh... An...

Cô không biết bạn cô đi đâu mất, cô chỉ biết là bỗng dưng có một đôi bàn tay chạm vào cô, một bàn tay ấm thật ấm.

"A..." Cô khẽ ngân.

Ấm quá, ấm... Cô vô thức đưa thân người nhích lại gần hơi nóng khổng lồ kia, chỉ thấy có một luồng khí sắc bén khẽ lướt qua cổ cô.

"Á!" Cô ưỡn người nhận thấy bên dưới đột ngột trở nên trướng đau, giống như có người dùng một cái gậy sắt nóng bỏng tay chọc vào người cô vậy.

Từ Hoan xoay hông muốn trốn khỏi cái gậy sắt kia, nhưng chưa nhích được một tấc thì lại có bàn tay ấm nóng giữ lấy hông cô không cho cô cọ quậy.

"Ừm... thả-" ra. Cô chưa kịp nói hết câu thì bàn tay ấm nóng đó đã kéo cô lại, cả người cô như một con búp bê mà bị dựng thẳng lên, theo trọng lực mà đưa cái gậy bóng chày nóng hổi đó thật sự chạm đến tận nơi sâu nhất của cô mà càn quấy. Từng đợt đâm như muốn đâm thủng hết cả tâm trí cô, khi rút ra lại như muốn kéo cả ruột của cô ra ngoài, kéo ra luôn cả bao nhiêu sự vui sướng tình dục mà xác thịt của cô chưa cảm nhận thấy bao giờ, nhất thời khiến cô run rẩy trong khoái hoạt mà quên mất chống cự, thoải mái nị non ngọt nị như đang cổ vũ sự tình đang diễn ra.

Không biết qua bao lâu, đến lúc cuối cùng cũng có một luồng dịch thể nóng hổi được phóng thích ra, bắn vào nơi sâu nhất trong bụng cô, thân thể kia mới ngừng coi cô như một con búp bê vải mà đem chơi đến muốn rách.

Nhận thấy thủy triều rút cuộc cũng qua đi, con buồn ngủ trong cô nhẹ ập đến, khiến cô muốn đung đưa người tách ra khỏi cái lò sưởi đó, đi ngủ.

Chỉ thấy cái lò sưởi ấm nóng đó nhất quyết không cho cô đi, liên hồi âu yếm cắn mút lên từng tác thịt của cô, làm cô vốn chỉ mới hạ nhiệt lại nóng thêm. Cả cơ thể cô như muốn thành cái bánh bao chín rồi!

Lúc cô đang yếu ớt muốn dùng cánh tay gầy nhỏ cái thân thể nóng như lửa đó ra thì đột nhiên cả người cô lại bị nhắc lên lần nữa, chưa kịp kêu đã bị cái gậy sắt kia tiếp tục đâm đến lút cán.

“Không... không mà...” Cuối cùng cũng thờ được, cô nấc lên nhẹ nhàng, nước mắt sinh lý nhẹ nhàng chảy xuống từ đôi mắt mờ mịt của cô. Nhất thời cái lò sưởi kia mềm đi hẳn, dịu dàng mà liếm đi nước mắt của cô, cũng đặt lên trở lại trên nệm mềm, nhẹ nhàng lướt động trong cơ thể cô, làm cho cơ thể cô quen dần với những xúc cảm mới.

“A...” vì được âu yếm nhẹ nhàng mà đâm ra thích, Từ Hoan tự khích lệ bản thân, vụng về mà cố gắng phối hợp với nhịp điệu chậm rãi như đang khiêu vũ của thân thể kia. Cái lò sưởi xấu tính kia cũng rất tốt, chỉ ôm cô mà hôn mà liếm, cho đến tận khi dòng dịch thể quen thuộc kia một lần nữa lấp đầy cái bụng nhỏ của cô.

“Ừm...” Từ Hoan nghiêng đầu tách ra khỏi thân thể kia. Cô thật sự mệt rất mệt rồi, cô muốn ngủ.

“A?”

Chỉ là cái lò sưởi kia mèo vãn hoàn mèo, đột nhiên lật cả người cô lại, hai tay nắm lấy hông cô kéo về phía sau, chưa được cô đồng ý đã tiếp tục đem cái gậy sắt của mình chen vào trong mặt huyết của cô, tiếp tục một vòng mới chỉ có ác liệt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Cảm Thấy Rất Khó Bức!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Từ Hoan là một cô gái tốt, hoặc nói đúng hơn là cô tự nhận thức được bản thân không xinh không đẹp, nếu đi trễ sẽ không được cho qua như cô gái mới vào công ti kia nên mỗi ngày cô đều cố gắng dậy sớm, đánh răng rửa mặt, đến công ti đúng giờ. Vì vậy dậy sớm với cô đã thành thói quen, dù mệt cách mấy, cũng sẽ đúng bảy giờ mờ mắt dậy, dù thể nào cũng không ngủ trở lại được.

Sáng hôm nay, cô thầm cảm tạ trời đất vì khả năng thần kì này.

“Chuyện gì...?” Mí mắt cô khẽ động, rồi mãi cũng phải đầu hàng phẩm chất quy củ thành nếp của cô mà nhẹ nhàng mở ra để từng ánh nắng dịu nhẹ bên ngoài như muốn hun nã cô chạm vào mắt. Đau đầu quá... cô nằm dí trên giường suốt ba phút nữa rồi lại rút ra kết luận rượu là thứ ác vật mà quý nhất quyết phải tránh xa từ bây giờ. Không chỉ nhào nã cô thành đồng bần lãng mà còn coi thân cô như bao cát mà đánh tới đánh lui muốn mất cảm giác luôn rồi.

Ừ... chẳng biết tối qua mình nghĩ gì nữa. Cô khẽ cử động cơ thể tê rần của mình lại nhận thấy một khối lượng xa lạ đang đè lấy thân mình. Sao con nhỏ Tịnh An bỗng nặng quá vậy, phải bảo nó giảm cân đi thôi.

Cô hít một hơi rồi vận hết sức đem cái cánh tay nặng như bao tải đó hất khỏi người mình. Rên một tiếng cô lại mờ mịt ngồi giật, chỉ thấy một cảm giác đau xé truyền thẳng từ dưới eo lên tận não bộ, khiến cô run một đợt.

“A...” Cô vô thức khép chân lại nhìn xuống, đập vào mắt cô là cái cơ thể trần truồng như nhộng của mình, trên thân lại còn chằng chịt vô số vết đỏ đỏ tím tím, ở đùi trong lại còn đặc biệt nhiều...

Đen mặt, cô hít một hơi sâu thật sâu, run rẩy quay đầu.

Và khi một chuyện xấu có thể xảy ra, nó sẽ luôn xảy ra. Đằng sau cô, là một người đàn ông hoàn toàn xa lạ.

“Đm ông, Murphy ạ...” Cô nghiêng răng kéo kẹt rồi thở ra một hơi thật dài.

Được rồi, tối hôm qua mình uống rượu, sau đó lên giường với một người đàn ông. Mẹ kiếp lần đầu của mình thế mà lại xảy ra với một thằng đàn ông xa lạ, cô nhíu mày nhìn quanh, lại còn ở một cái khách sạn ắt ơ nào đó nữa chứ. Được rồi có lẽ nó không ắt ơ lắm, thật sự rất sang trọng, rất rất sang trọng luôn ấy, cô tự hỏi sao Tổng Phi lại có thể thuê nguyên một phòng hội nghị chỉ để họp lớp như vậy?

Khốn nạn Từ Hoan, đây không phải là lúc để nghi lung tung, cô tự tát mình một cái nhưng lực đạo lại nhẹ như lông hồng, thật sự chẳng có tí tác dụng gì cả mà.

Lạc quan lên Từ Hoan, dù gì mày cũng không biết anh ta, cả hai con như bạn phao, bắn xong rồi đi. Hôn nữa, cô nghiêng đầu nhìn kĩ hôn đường nét trên mặt người đàn ông kia, người ta lại còn đẹp thật quá đẹp trai đi, không khéo là nam chính nơi nào hạ phạm cũng nên, xem ra mày lời không ít đâu Từ Hoan.

Cô lại tát bản thân lần nữa.

Được rồi, hiện tại mục tiêu tiên nhất là ra khỏi nơi này, quay về nhà, tắm rửa và đừng cho ai biết sự việc đã xảy ra.

Cô khe khẽ ngồi dậy, lòng tâm tâm niệm niệm cầu cho người kia đừng có thức dậy. Đi được vài bước cô lại đột nhiên giật bắn lên với xúc cảm lạnh lẽo của thứ gì đó đặc quanh đang từ mép đùi cô chảy xuống.

“Đó... không phải chứ... mẹ kiếp...” Cô lấy hết sức lực chống tay vào tường, lấy tay khẽ quệt một ít thứ ở trên đùi cô lên xem xét. “Đm đã bắn pháo rồi còn không chịu mang bao.”

Trong lòng thâm sợ hãi nhưng nổi nhục nhả lại lấn át hết cả, cô lại càng tăng tốc độ mang quần áo vào, tay vớ lấy túi xách vút tuý tiện trên cái ghế sa lông gần đó, mở cửa rồi tẩu nhanh về nhà.

Chuyện hậu trường.

Sói lớn nam chính tỉnh dậy, nhìn thấy quần lót của cún nhỏ tối qua, thật khó ả không biết phải cảm về như thế nào.

Cún nhỏ Từ Hoan về nhà, phát hiện quần áo còn mất một mảnh nhỏ đất đỏ, thật khó ả không biết phải đi đòi về như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Cảm Thấy Rất Khó Bức!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Sáng hôm đó Từ Hoan đến công ti với một tinh thần rất đổi phần uất, cô chỉ muốn cầm theo một chai rượu, nốc say thật say rồi học Chí Phép đi chửi Trời, chửi đời rồi lại chửi từng thành phần trong cái công ti chó má này, sau đó lại chửi cái thằng khốn ngày hôm qua lại lợi dụng lúc cô uống say rượu thế quái nào lại kéo cô lên giường bắn pháo ngang nhiên như vậy.

Nhắc tới chuyện tối hôm qua, hạ bộ của cô lại tê rần một trận suýt nữa khiến cô khụy ngã xuống ngay giữa hành lang.

Cô đang méo mếu thì Tịnh An từ đâu bay tới, nắm vai cô dựng thẳng lên.

“Cái con này ngày hôm qua mày đi đâu mất thế hả? Tao gọi mấy chục cuộc cũng không được. Khốn kiếp từ lượng đã thấp thì đừng ra gió chứ!!” Tịnh An cầm vai cô lắc lắc như đang muốn đòi mạng vậy. Đầu đau như búa bổ khiến cô đối với mọi thứ mất cảm hơn nhiều, đối diện với cái loa phóng thanh này chỉ có sợ chứ không có lấy tay bịt lại khoá cổ như thường.

“Đau đầu quá, mày nói nhỏ lại chút đi...” Cô xoa xoa huyệt thái dương. “Tao thấy mày đi đâu đó nên tao đi theo, sau lại không biết làm sao về nhà được. Điện thoại hết pin cũng không sạc luôn.”

Tịnh An nghe vậy cầm cô xoay xoay mấy vòng, thấy cô không mất miếng thịt nào mới an tâm vuốt ngực.

“Mày làm tao sợ chết được, đi rót tí nước cho mày mà quay lại lại chẳng thấy đâu, chỉ sợ có tên biến thái nào cấp mày chạy đi đâu.” Khoé miệng Từ Hoan gắt gỏng. “Lần sau đi uống rượu tao phải mang cho mày cái xích chó mới được mà!” Đến lúc này Từ Hoan mới nhẹ cười.

“Ừ ừ, con sen mày lần sau nhớ trông chừng thuốc hạ kĩ một chút, lũ cậu tặc đạo này gần Tết túng thiếu làm càng lắm” Cô nói mĩa mai.

“Hãy, giờ chắc đau đầu lắm hả, lại đây uống nước uống nước!!”

Nhờ nguồn quang năng lạc quan Tịnh An phóng ra chiu chiu, mầm cây nhỏ xiêu vẹo Từ Hoan rốt cuộc cũng vượt qua được buổi sáng ở công ti.

“Nghe nói chiều này đại diện bên công ti KS đến để bàn về cái hạng mục công viên trò chơi của cô ả Hạ Lam đó đúng không?” Tịnh An miệng ngồm ngoàm bánh sandwich vừa nói.

“Đừng nói về Hạ Lam như vậy.” Cô nhủ mày, phận nhân vật phụ thì tốt nhất không nên dây dưa với nam chính nữ chính làm gì. “Hạng mục đó hơi quá tầm nhưng nàng ta còn có Tổng Phi chống lưng, sẽ không thất bại đâu. Đến lúc nó thành công cái đứa chuyên đi bóp mầm non từ trong trứng nước như mày lại chả nhục nhất.”

“Hừ, cô ta có cái gì tốt trừ việc có bạn trai vừa giàu vừa đẹp trai chứ?” Tịnh An phồng mũi. “Tính cách thì yếu đuối, hết lần này tới lần khác thành công

không phải vì ăn may cũng vì có Tổng Phi tiếp tay, thế mà lại mang cái danh ‘thông minh’ kia cơ đấy! Mày đã đọc bản báo cáo của cô ta chưa? Lỗi tùm lum lại còn phi thực tế, thật đ*o hiểu nổi.”

“Ừ ừ, cứ than đi, tao chỉ muốn nhắc mày là hình như tiền bối mới đi du học về công khai đối đầu với Tổng Phi định đập chấu cướp hoa đấy.” Từ Hoan đặt muỗng xuống. Cô đói không thể tả nhưng chả hiểu sao lại chẳng buồn ăn, cứ nhớ đến cảm giác miệng lưỡi giao triền tối qua, bụng lại quặng lại chả muốn tiêu hoá nữa.

“Lại nữa á????” Tịnh An cơ hồ muốn phun cả cái bánh sandwich ra bàn.

“Lần thứ BA trong năm rồi đấy!”

Cô chỉ nhích vai. Nữ chính mà, muốn gì chả có.

“Mày thử nghĩ xem, bây giờ mà có một thằng đàn ông so với Tổng Phi đẹp trai hơn, giàu hơn, quyền lực hơn, mày có cá với tao 100 ngàn con nhò Hạ Lam sẽ bỏ Tổng Phi mà theo anh ta không?” Tịnh An nói nhỏ.

“Ai biết được, có khi cũng nên.” Nhớ đến Tổng Phi cô lại thấy tim có chút đau. Rõ ràng cô thích anh ấy không phải vì tiền, vì bạc, vì nhan sắc, thành tâm hết lòng, rồi cuộc anh lại đi thích cô gái lọ lem với quá khứ đau buồn đó. Rồi cuộc cô ta thật sự chi hơn người ta cái danh phận nữ chính mà thôi.

Nhưng nhân vật phụ thì không được hạnh phúc sao?

Cô nhất thời nhìn đĩa cơm mà ngẩn ngơ, một nỗi khó chịu dâng lên từ dạ dày đến tận họng cô, làm cô không cách nào ăn thêm một muỗng cơm nào nữa.

“Tao...”

“Á chết, gần hết giờ rồi! Mau mau ăn mau lên con này!!” Tịnh An ra sức tống một nửa cái bánh sandwich còn lại vào họng, hối thúc Từ Hoan ăn mau lên. Nhưng cô căn bản là không muốn ăn nên chỉ đứng lên rồi đi lên phòng làm việc ở tầng ba công ti.

Chỉ là vào thang máy, lại bắt gặp Hạ Lam cùng Tổng Phi.

“A, Từ Hoan!” Tổng Phi là người chào hỏi trước. Anh lúc nào cũng tự tin, chủ động như vậy, khí tràng kể từ khi anh tốt nghiệp quả thật chỉ có tăng chứ không giảm. “Tôi hôm qua em đi đâu thế? Làm Tịnh An chạy loanh quanh hỏi khắp nơi.”

“Em về nhà thôi mà, điện thoại lại hết pin, về nhà cũng quên sạc luôn nên mới vậy.” Nhưng thứ cô thích về anh, chính là khi anh mỉm cười khi ăn bánh ngọt, khi anh thích thú cười toe khi đến công viên trò chơi, còn có khi anh tự nấu cháo cho bản thân khi ốm, còn thành thật đi học rồi lén trốn lên tầng thượng hút thuốc. Cô tự hỏi Hạ Lam có biết những điều đó không?

“Thật luôn, cậu làm anh ấy cũng lo sốt vó lên cả. Lại còn gọi cả lễ tân hỏi xem cậu ở đâu.” Hạ Lam che miệng cười khúc khích trong lòng Tổng Phi.

“Đúng rồi, hôm qua ai đưa cậu về nhà thế? Có phải bạn trai không? Nghe nói rất đẹp trai đó nha.”

Tại Tịnh An giật giật, cô nghĩ, xong rồi.

“Ừ thì... là một người bạn cũ ấy mà, anh ta thấy tôi say rượu ở khách sạn thì tốt bụng giúp đưa về tận nhà luôn.” Cô vừa vuốt vừa chà ngón tay của mình, trên mặt vẫn là nụ cười bình thường. Chỉ thấy Tổng Phi bỗng dưng nắm lấy tay cô, nghiêm túc nói.

“Lần sau đừng có uống nhiều rượu như vậy, không phải lúc nào em cũng có một người bạn tiện thể đi qua tốt bụng giúp đỡ đâu. Xã hội bây giờ loạn lăm” Nhìn đôi mày kiếm của Tổng Phi nhũn lại như vậy, Từ Hoan an tâm hẳn nhưng ánh mắt Hạ Lam cho cô lại khiến cô cảm thấy như ba tầng lầu tựa như thể ba mươi tầng vậy.

Cô và Tịnh An bước ra trước, còn hai người kia có vẻ là đến tầng bảy để bàn chuyện công viên trò chơi kia.

Thở dài quay trở lại bàn làm việc, Tịnh An bỗng dưng kéo cô vào nhà vệ sinh.

“Từ Hoan, tại sao mày lại nói dối tao? Tôi hôm qua người đàn ông kia là ai? Hắn ta có làm gì mày không?” Tịnh An giận dữ gần như la hét mà nói. Từ Hoan chỉ nhũn mày quay đi.

“Tao đau đầu lắm, mai hẳn nói chuyện đi.”

Tịnh An kéo cô lại, gần từng chữ lại lần nữa.

“Từ Hoan mày đừng hòng nói dối tao. Mày vốn nói này tự đi về nhà, lúc này lại lôi thêm một người đàn ông, lúc nói hẳn ta là bạn cũ, mày lại vuốt vuốt ngón trỏ, lúc nào nói dối mày cũng vuốt ngón trỏ hết.” Tịnh An bắn liên thanh một tràng, đem lời nói dối của cô lột đến tận ruột. “Nói cho tao biết rốt cuộc hẳn ta có làm gì mày không?” Cô khó khăn xoa xoa đầu, tựa vào bồn rửa mặt mà thở dài.

“Tịnh An, tao chỉ không muốn mày tự trách bản thân.” Tịnh An, bạn thân của cô, nhìn thì lạc quan như vậy, nhưng lúc nào cũng tự trách mình nhiều nhất, tự gánh khổ vào thân nhiều nhất. “Chuyện tối hôm qua là do tao uống nhiều, lại tự mình đi loanh quanh, mày cũng... không phải bảo mẫu của tao.”

Tĩnh An rút cuộc chỉ thở ra một ngum khí khó khăn.

“Nhưng tao là bạn thân mày.” Nói rồi nàng quay mặt đi, trông như muốn khóc. “Đáng lẽ tao không nên bỏ đi.”

“Tĩnh An... mày chỉ đi lấy cốc nước mà thôi, mày đâu biết chuyện gì sẽ xảy ra đâu.” Cô nhồm dẩy từ bồn rửa tay, vỗ vai an ủi người bạn của mình từ tận hồi cấp ba.

“Mày ngốc như vậy, đáng lẽ tao nên chạy đến nhà mày cho chắc, vậy mà tao cứ đi về đình ninh mày không sao.” Tĩnh An nắc lên, quay người lại. Đấy, khóc thật rồi, thật là. Từ Hoan ôm lấy nàng, an ủi.

“Ừ, là do tao hết, là do tao hết.” Đúng là kì, chuyện tối hôm qua, cô lãnh đủ hết còn không nói, bây giờ lại phải đi an ủi người bình an vô sự là cô nàng Tĩnh An đây, thật tình. “Thật tình, tao chưa nói gì mày đã khóc, rốt cuộc tối qua là ai lãnh đủ chứ?”

“Từ Hoan... hức... tao xin lỗi.” Tĩnh An khóc khê khàng, yếu đuối mềm mại như một con thỏ bông. Cô chỉ nghĩ, người như Tĩnh An, cô thật may mắn vì là bạn thân của con người này.

“Ừ, tao không giận mày đâu.” Cô vuốt vuốt lưng Tĩnh An, cảm thấy bình tĩnh lạ thường.

Lúc cả hai an ổn quay trở lại bàn làm việc, cô mới có thể mặt không đổi kể về tối hôm qua cho cô nàng nghe.

“Căn bản là... tao đứng dậy đi loanh quanh đâu đó, sau đó tao chỉ nhớ có người... ừm... đem ta đi đâu đó, sau đó tao chỉ thức dậy rồi... đó đó.” Đương nhiên cô giấu mất phần cô đứng dậy không phải đi loanh quanh mà là vì muốn đi theo Tĩnh An. “Mà tao nói với mày ghen, ông đẹp trai ngất ngây luôn ha ha. Tao thấy còn được lời quá đáng nữa... cơ...”

Con nhỏ Tĩnh An mê trai đã hình thành phản xạ nghe đẹp trai là nhảy căng lên thế mà hôm nay một cái nhếch miệng cũng không có... Cô bày ra vẻ mặt “đáng lẽ tao không nên nói câu đó” rồi ngậm ngùi cúi đầu nhận lỗi.

“Mày có biết được tên khốn đó là ai không? Tao đi tạt acid thằng khốn đó.” Tĩnh An mặt lạnh như tiền thốt lên.

“Em lạy chị đừng manh động mà.” Cô bắt lực. Tên kia đẹp trai lại trông có tiền như vậy, rõ ràng là loại không nên chọc tới, không khéo đã có người yêu, bản thân cô chỉ là mối lửa thúc đẩy tình yêu của anh ta với nữ chính quân nào đó cũng nên. Thôi thì thứ gì đã cho qua, cho qua luôn đi. “Thôi thì đừng nhắc tới chuyện này nữa, tao chỉ muốn chui xuống lỗ cho rồi.”

“Từ Hoan, quan trọng hơn là, gã khốn đó có mang bao không?” Tĩnh An gằn.

“... Sáng nay tao đi mua thuốc tránh thai rồi?” Cô khó khăn nói ra.

“... Tí nữa ra sở cảnh sát với tao.”

“Thôi mà!!!”

Đột nhiên cắt đứt cuộc đối thoại của hai người là tiếng chuông điện thoại của Tĩnh An. Cô nhìn cái tên phía trên màn hình rồi nhủ mày.

“Ai vậy?”

“Tổng Phi, anh ta nói Hạ Lam để quên tài liệu cuộc họp, hỏi tao có thể cầm đem lên cho cô ta hay không? Đm tao đã bảo thứ vô dụng đó vô dụng rồi mà.”

“Mày đi đi! Cái dự án này tốn biết bao nhiêu tiền đó, có khi mày đưa tài liệu lên lại được hoa hồng cũng nên.”

“Xi, có trai đẹp nhà giàu để ý thì hẳn nói.” Tĩnh An nhìn cô rồi lại nói. “Mày đi với tao, tao không yên tâm để mày một mình.”

“Nhưng mà đang giữa ban ngày cơ mà.” Từ Hoan thở dài thật dài, kiểu này có khi Tĩnh An lại ở chế độ gà mẹ hết ba năm lẻ ba tháng cũng nên. Lần trước cô chỉ là bị từ chối thôi mà Tĩnh An đã chăm cô như chăm trứng suốt mấy tuần liền rồi.

“Nói nhiều, không được cãi, đi!” Với thái độ gà mẹ của Tĩnh An, cô chỉ đành ngậm ngùi, tay không đi cùng Tĩnh An lên tầng bảy đưa tài liệu cho Hạ Lam. Vừa đi cô vừa nhảy chân sáo một chút, thật sự chạy lon ton theo chân Tĩnh An.

Từ Hoan là một người rất rất đơn giản, theo lời Tĩnh An thì cô trông như một con cún vậy, chủ đi đâu thì chạy theo đó. Mỗi lần Tĩnh An nói vậy cô đều xù lông lên nhưng nàng đi đâu bỏ cô một mình, cô lại không nhin được chạy lon ton theo.

Và nếu cô nghi bản tính chó con này đã gây ra sai lầm lớn nhất trong cuộc đời cô thì ngay ngày hôm nay, chính bản tính này lại tiếp tục gây ra sai lầm lớn thứ hai trong cuộc đời cô.

“Từ...Hoan?” Tĩnh An khó hiểu nhìn cô gái đứng đực ở cửa thang máy như bất cứ lúc nào cũng có thể lòi lụa trắng ra kết liễu đời mình bảo toàn danh dự vậy.

“Ừ...mày...mày vào trước đi, tao bỗng cảm thấy đau bụng quá.” Từ Hoan cố gắng trấn tĩnh bản thân, bụng lại âm ỉ đau, tính ra cô lấy lí do này cũng

không tính là nói dối.

“Bên kia có nhà vệ sinh kia, không phải bình thường mày có cơ hội liền bò lên tầng bảy tận hưởng nhà vệ sinh năm sao sao? Đi nhanh lên?”

“Thôi... hôm nay tao sợ mạo phạm nhà vệ sinh năm sao đại nhân quá, để tao xuống tầng dưới là được rồi-“

“Tĩnh An, Từ Hoan!”

Cô chưa nói hết câu, Tống Phi đã phát hiện hai người mà sai chân bước tới, phong thái đỉnh đạc tự tin, cơ hồ làm người ta không tự ý mà khó thờ, bối rối. Chỉ là bên cạnh anh cũng là một bóng dáng phong thái như vậy, cơ hồ còn toả nhẹ ra không khí ôn nhu ấm áp, vô ý cũng có thể mê mẩn bất cứ ai được ưu ái nhìn qua, như mặt trời giữa ngày đông, ai cũng muốn gần hơn một chút.

Mà bóng dáng đó, không hiểu sao lại có cảm giác quen thuộc như vậy. Cô nhủ mày vô thức lùi về một góc trong thang máy, hi vọng trở thành không khí không ai có thể nhận ra.

“Cảm ơn em, không có tài liệu này quả thật Hạ Lam sẽ không biết làm sao mất.” Tống Phi đến trước mặt Tĩnh An thì cúi bỏ phần nào không khí chèn người muốn khó thở kia, lộ ra bản tính mềm oặt bên trong, cười nhẹ.

“Không có gì, lần sau bảo cô ta đừng có ham tia trai quá, chuyện quan trọng như lấy tài liệu cũng không làm được.” Tĩnh An đến nháy mắt cũng không có, trừng thẳng vào mắt của Tống Phi. Không hiểu sao anh nghe cô nàng mỉa mai bạn gái của mình là không hề khó chịu mà trông càng có vẻ vui vẻ hơn?

Tĩnh An sau khi công khai đối nghịch Tống Phi lại lột xuống thái độ “đánh nhau không?” mà tươi cười hớn hở với bóng dáng ngay bên cạnh anh.

“Xin lỗi nhưng em chưa thấy anh bao giờ thì phải? Em tên là Tĩnh An, Lâm Tĩnh An.” Cô nàng đưa bàn tay mình ra, muốn đầu hủ một tí bàn tay trông như rất mềm mại, rất mềm mại kia...

Thân ảnh kia cũng đồng dạng cười nhẹ như Tống Phi, chỉ là so với nụ cười của anh còn ấm áp hơn, dễ khiến người ta lầm tưởng y thật sự thích mình. Tay thật ấm, trời mẹ như cái lò sưởi mini giữa mùa đông vậy, Tĩnh An liu diu mắt tơ tưởng.

“Tôi tên là Lý An Thành, rất vui được gặp em.” Y nhìn thoang qua Tĩnh An rồi như có như không quét mắt qua bóng dáng tiểu tuy ở tẹn trong góc thang máy mà cười xán lạn. “Còn em?”

Từ Hoan nhận ra mình không trốn được nữa mới từ từ tiến ra khỏi góc than máy, gia nhập lại với xã hội loài người. Mắt cô giật giật liên hồi không thôi vì cô có một xúc cảm rất sợ, rất sợ hãi với con người trông như là đáng thiên sứ hạ phạm này.

“Em tên là Từ Hoan, Tô Từ Hoan, phòng kế toán, rất vui được gặp anh.” Cô rút rề đưa tay ra, toan bắt tay cho qua chuyện như Tĩnh An. Lý An Thành cũng rất phối hợp bắt tay cô, chỉ là anh cứ nắm mãi, còn đôi mắt của anh cứ lang thang nơi nào trên mặt cô, làm cô đỏ mặt tía tai cả lên.

Tống Phi nhìn đồng hồ rồi huych tay giải cứu cho Từ Hoan, bảo.

“An Thành, hội nghị sắp bắt đầu rồi, tha cho người ta đi.” Lý An Thành vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi như vậy, nhưng anh vẫn còn lưu luyến miết nhẹ ngón tay cái trên mu bàn tay cô một chút rồi mới thả ra.

“Bọn anh phải đi rồi, hẹn gặp lại nhé!” Vừa nói đôi mắt của y vừa lướt qua nhìn thẳng vào cô, vô thức nheo lại một chút làm cô chấy mồ hôi ướt một mảng sau lưng.

Tĩnh An thì khỏi nói, chỉ có sắp nhện cười đến nổ bụng rồi, trời mẹ hoa đào của cún con nhà cô cuối cùng cũng nở rồi mà!! Đúng là trong cái rủi có cái may, ông trời có mắt t t t. Chưa kịp cười thì cái chạm tay của Tống Phi trên vai cô nàng đã tiện tay phui hết tâm trạng tốt của nàng, trực tiếp đem cô nàng Tĩnh An quay lại chế độ “muốn đánh nhau không”.

“Anh đi nhé!” Tống Phi cuối cùng cũng quay người đi Tĩnh An mới nghiêng răng kéo kệt thăm nguyên cho con anh sau này không có hậu môn lớn lên xấu đau xấu đớn lại nghiện cờ bạc cá độ, rồi cuộc khiến gia đình tán gia bại sản, từ đó về sau có dùng cúc hoa cũng không sống được vì vốn nó có đầu, hahahaha.

Nhớ đến cô ngốc nhà mình đang liều xiêu dựa tường sau lưng, Tĩnh An quay phắt lại tóm lấy bả vai cô, lại lắc lắc mấy bận.

“Ay con chó ó ó!!! Mày thấy anh giai Lý An Thành hồi nãy chứ??? Trời mẹ đẹp trai như một giấc mơ vậy. Mày phải nắm bắt cơ hội hiểu chưa?? Chiều nay rảnh không tao hỏi lộ tay trong dụ anh ta đi uống cà phê với mày.” Tĩnh An môi đã ngoác đến tận mạng tai dĩ nhiên có chút không để ý khuôn mặt xanh lét của cô, lúc nhận ra lại lo lắng bấm đóng cửa thang máy. “Sau xanh lét thế này? Hồi nãy vẫn còn hồng hào mà. Đau thế nào? Có đau lắm không, để tao đi lấy thuốc cho mày.”

“Tĩnh An...tao không sao...” Cô khó khăn dựa vào thành thang máy, mắt thấy số tầng đã xuống số ba mới khó khăn nâng mắt nhìn Tĩnh An. “Tao nghĩ... anh ta là người tồi qua tao...”

Sau Từ Hoan đã phải giả bộ đau bụng sắp chết mới ngăn được Tĩnh An đá hồng cửa thang máy, vác gậy sắt lên tầng bảy, dưới mắt vô số những thành phần vừa có tiền vừa có quyền đề chết hai người, đánh toi tã Lý An Thành.

Note tác giả: nam chính cuối cùng cũng được cho một cái tên, Tĩnh An là một người bạn tốt, nữ phụ vì rất stress mà muốn lung dạ dày đến nơi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Cảm Thấy Rất Khó Bức!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.